

predložé omaro z obutalom. Sedaj začnè hvalisati svojo robo, ki je delo njegovega truda in njegove iznajdljivosti. Delo je solidno, in tudi oprava je lepa; barve čevljev so različne in krasne. A koliko se mora siromak truditi, da si prisluži svoj kruh! Noč in dan dela, in vender imajo sleparski strojarji, ki narejajo slabe izdelke, več dobička nego on, ki daje samó dobro delo iz rok. In otroci mu nič ne pomagajo pri delu, samó jedó, on pa mora rediti robe, da mu nadomeščajo delo otrók. — Potem iznese še drugo robo, kakor znesó postrežni komiji v naših prodajalnicah cele gore različne robe. Zanimljiva so imena različnega obutala. Nekateri čevlji so imenovani po barvi, drugi po krajih, kjer so v navadi, tretji po kroji. Sedaj vpraša žena po cení. Kerdon čuti, da ženskam ne bode po godu, kar jim pové. Zató govori na dolgo in široko, dokler ga ženska ne pozove, naj pové naravnost natančno ceno. Žene se mu smejejo, on pa se rotí, da ne more dati ceneje. Sedaj pa Metrona ubere pravo struno. Sklicuje se na njegovo galantnost, in res — Kerdon se omečí. Kakor zaljubljen trgovski pomočnik se laska ženski, pomeri čevlji in ga prepustí za umerjeno ceno. Končno se še priporoča za druga naročila, Metroni pa obeta par čeveljčkov kot nagrado za dovedene nove naročnice.

(Konec prihodnjič.)

Prah.

Okolo deda vnuki so skakali
In božali so vele mu roké;
Zakaj nabrano kožo, so vprašali,
Imá in belo brado in lasé.

»To prah, otroci, je z življenja ceste,
Ki sèl mi je na brado in lasé,
Oj, blagost, deca, vam, ker še ne veste,
Kakó se vseli nam celó v — srcé!«

Alenčica.

Zakaj o tebi pojem?

Dèkle, glej, očitajo mi znauci:
»Kam zablodil v svoji si slepoti,
Zmiraj le o ljubici prepevaš,
Zmiraj poješ le o nje lepoti!«

Že ob mraku hladnem, v snú razkošnem
In ob zori in o belem dnevi,
Vedno, vedno duh je moj pri tebi —
In molčé o miljenki naj spevi?

J. Š.

